

บทที่ ๔

แนวแบ่งเขตภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันออกกับภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันตก

๔.๑ การแบ่งกลุ่มภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันออกกับภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันตก

หลังจากที่ผู้วิจัยได้แสดงผลการออกเสียงของแต่ละบริเวณไว้ในบทที่ ๓ แล้ว จะเห็นได้ว่า การแปรของพยัญชนะท้าย (k) ในพยางค์ที่มีสระเสียงยาว สามารถแบ่งออกเป็น ๓ ลักษณะด้วยกัน คือ ออกเสียงพยัญชนะท้าย (k) ในพยางค์ที่มีสระเสียงยาวเป็น [k] มี ๓๙ จุดเก็บข้อมูล ออกเสียงพยัญชนะท้าย (k) ในพยางค์ที่มีสระเสียงยาว เป็น [ɣ] มี ๔๕ จุดเก็บข้อมูล และออกเสียงเป็นทั้ง [k] และ [ɣ] มี ๕ จุดเก็บข้อมูล จากทั้ง ๓ ลักษณะดังกล่าวทำให้สามารถจัดเป็น ๒ กลุ่มด้วยกัน คือ กลุ่มที่ออกเสียงเป็น [k] และกลุ่มที่ออกเสียงเป็น [ɣ] ส่วนลักษณะที่ออกเสียงทั้ง [k] และ [ɣ] จัดเป็นลูกผสมระหว่างกลุ่มที่ออกเสียงเป็น [k] และกลุ่มที่ออกเสียงเป็น [ɣ]

๔.๑.๑ ภาษาไทยถิ่นใต้กลุ่มที่ ๑

ภาษาไทยถิ่นใต้กลุ่มที่ ๑ จะออกเสียง (k) เป็น [ɣ] บริเวณที่ออกเสียงแบบกลุ่มที่ ๑ ในงานวิจัยนี้ มีจำนวน ๓๙ จุด (ดูตารางที่ ๑๕)

ตารางที่ ๑๕ แสดงจุดเก็บข้อมูลที่เป็นภาษาไทยถิ่นใต้กลุ่มที่ ๑

จังหวัด	อำเภอ	บ้าน	ตำบล
สุราษฎร์ธานี	เมือง	บางหมก	คลองจนาก
		ท่าคู	ขุนทะเล
		ตลาดกล้วย	วัดประดู่
		วัดประดู่	วัดประดู่
		บางชุมโค	วัดประดู่
		วัดมะปริง	วัดประดู่

ตารางที่ ๑๕ (ต่อ)

จังหวัด	อำเภอ	บ้าน	ตำบล
สุราษฎร์ธานี	บ้านนาสาร	ตลาดทุ่งเตา ห้วยตอ	ทุ่งตอ ทุ่งเตาใหม่
	บ้านนาเดิม	หนองหญ้าปล้อง	นาไต่
นครศรีธรรมราช	ทุ่งสง	ท่าเลน	กะปาง
		ฉาง	ที่วัง
		ลำโพง	นำหลวงเสน
		ทุ่งควาย	เขาไร่
		มุด	เขาไร่
นาพรุ		เขาไร่	
หนองหอย		ควนกรด	
ไทรห้อง		ควนกรด	
โคกหาร		ควนกรด	
หนองเสม็ด		ควนกรด	
หนองหงษ์	หนองหงษ์		
นาบสน	ไต่เทียม	แกวแลน	
ฉวาง	ควนตม	หลักช้าง	
บางขัน	ลำนาว (บางขัน) ไต่ยาสน์ น้ำร้อน	บ้านลำนาว บ้านลำนาว วังหิน	
กระบี่	คลองท่อม	ห้วยยาง	คลองท่อมใต้
		คลองท่อมใต้	คลองท่อมใต้
		เพนลา	เพนลา
		บางคราม	คลองท่อมเหนือ
		ห้วยทับ	พุดินนา
		เขาสามหน่วย	พุดินนา
		ค่าน	พุดินนา

ตารางที่ ๑๕ (ต่อ)

จังหวัด	อำเภอ	บ้าน	ตำบล
กระบี่	คลองท่อม	พุดินนา ทับไทร ควน	พุดินนา พุดินนา พุดินนา
	กิ่งอ.เหนือคลอง	ควนปูง คลองเสียด ต้นประดู่(ลำทับ)	คลองขนาน ปกาสัย ทุ่งไทรน้อย
	เมือง	หนาริง	กระบี่น้อย

๔.๑.๒ ภาษาไทยถิ่นใต้กลุ่มที่ ๒

ภาษาไทยถิ่นใต้กลุ่มที่ ๒ มีลักษณะการออกเสียง(k) เป็น [k] บริเวณที่ออกเสียงแบบกลุ่มที่ ๒ ในงานวิจัยนี้ มีจำนวน ๔๕ จุด (ดูตารางที่ ๑๖)

ตารางที่ ๑๖ แสดงจุดเก็บข้อมูลที่เป็นภาษาไทยถิ่นใต้กลุ่มที่ ๒

จังหวัด	อำเภอ	บ้าน	ตำบล
สุราษฎร์ธานี	เมือง	ทุ่งใหญ่	มะขามเตี้ย
	กาญจนดิษฐ์	กะแดะแจะ ท่าทองใหม่ ดอนยา หัวหมากบน น้ำขับ คลองกรูด	ตะเคียนทอง ท่าทองใหม่ กระแดะ ช้างซ้าย ช้างขวา ทุ่งรัง
นครศรีธรรมราช	ทุ่งสง	ถ้ำใหญ่ กะโสม ขุน	ถ้ำใหญ่ กะปังหว กะปังหว

ตารางที่ ๑๖ (ต่อ)

จังหวัด	อำเภอ	บ้าน	ตำบล	
นครศรีธรรมราช	ร่อนพิบูลย์	กะปาง ควนแพ หน้าวัดต้า เขาน้อย โคกยาง ในตาก ทุ่งน้ำจาม	กะปาง เขาโร หินตก ร่อนพิบูลย์ ร่อนพิบูลย์ ร่อนพิบูลย์ ร่อนพิบูลย์	
		ลานสกา	น้ำรอบ คันเบ็ด	ลานสกา เขาแก้ว
		ฉวาง	คลองงา ท่าแพ	ช่างกลาง ช่างกลาง
กระบี่	คลองท่อม	คลองไทร ดินนา หินเพิง คลองแรด คลองยี่เหว คลองบึง คลองพน คลองแค แคสูง ห้วยน้ำขาว	คลองท่น คลองพน คลองพน คลองท่น คลองท่น คลองท่น คลองท่น คลองท่น ห้วยน้ำขาว ห้วยน้ำขาว ห้วยน้ำขาว	
		กิ่ง อ.เหนือคลอง	คลองยวน	ตลิ่งชัน
ตรัง	ห้วยยอด	สองพี่น้อง ควนไสมุก วังหลาม	หนองช่างแลน ห้วยนาง ห้วยนาง	

ตารางที่ ๑๖ (ต่อ)

จังหวัด	อำเภอ	บ้าน	ตำบล
ตรัง	กิ่ง อ.รัชฎา	ลำซาง	หนองปรือ
		นาโคร	หนองปรือ
		หนองปรือ	หนองปรือ
		ควนเมา	ควนเมา
		เขาพระ	คลองปาง
		คลองโกง	คลองปาง
	สิเกา	เกี่ยมชอน	กะลาเส
		พุดเตย	กะลาเส
		หัวหิน	บ่อนหิน

๔.๒ การลากเส้นแนวแบ่งเขตภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันออกกับภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันตก

หลังจากจัดแบ่งกลุ่มได้เรียบร้อยแล้ว ผู้วิจัยนำข้อมูลเหล่านี้มาแสดงลงบนแผนที่เพื่อดูการกระจายของการออกเสียงแบบต่างๆของตัวแปร (vkv) พบว่าพื้นที่ที่ศึกษาแบ่งออกได้เป็น ๒ ส่วนด้วยกัน คือ ผังตะวันออกกับตะวันตก บริเวณที่ออกเสียง (vkv) เป็น [k] คือ ผังตะวันออก ในทางตรงกันข้าม บริเวณออกเสียง (vkv) เป็น [x] คือ ผังตะวันตก เพราะฉะนั้น ภาษาไทยถิ่นใต้กลุ่มที่ ๑ ซึ่งออกเสียง (vkv) เป็น [x] จะเรียกว่า ภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันตก และภาษาไทยถิ่นใต้กลุ่มที่ ๒ ซึ่งออกเสียง (vkv) เป็น [k] จะเรียกว่า ภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันออก ส่วนภาษาไทยถิ่นใต้กลุ่มที่ ๓ ซึ่งมีการออกเสียงทั้ง ๒ ลักษณะนั้นพบว่า เป็นจุดเก็บข้อมูลที่ตั้งอยู่ระหว่างบริเวณทั้ง ๒ ดังกล่าวมาข้างต้น

การลากเส้นแนวแบ่งเขตภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันออกกับภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันตกบนแผนที่นั้น ทำโดย

๑. ลากผ่านตรงกึ่งกลางระหว่างจุดเก็บข้อมูลที่ใช้ภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันออกกับภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันตก

๒. ลากผ่านจุดเก็บข้อมูลที่มีการออกเสียงทั้ง ๒ ลักษณะ โดยถือว่าเป็นบริเวณที่อยู่ระหว่างบริเวณที่ออกเสียง (vk) เป็น [k] และบริเวณที่ออกเสียงเป็น [ʔ]

ผู้วิจัยเริ่มลากเส้นจากอ่าวไทยซึ่งอยู่ตอนเหนือของจังหวัดสุราษฎร์ธานีลงมาทางใต้ผ่านบริเวณดังต่อไปนี้

(๑) ผ่านระหว่างอำเภอเมืองและอำเภอกาญจนดิษฐ์ ลงมายังจุดเก็บข้อมูลบ้านท่าเพชร บ้านท่าสน อำเภอเมือง จากนั้นลากผ่านเส้นแบ่งเขตการปกครองระหว่างอำเภอกาญจนดิษฐ์ กับอำเภอบ้านนาสาร จังหวัดสุราษฎร์ธานี

(๒) ผ่านระหว่างบริเวณอำเภอฉวาง กับอำเภอลานสกา จังหวัดนครศรีธรรมราช โดยลากผ่านจุดเก็บข้อมูล บ้านจันดี อำเภอฉวาง

(๓) ผ่านระหว่างบริเวณอำเภอทุ่งสง และอำเภอร่อนพิบูลย์ จังหวัดนครศรีธรรมราช โดยลากผ่านจุดเก็บข้อมูลบ้านหนองหว้า อำเภอทุ่งสง แล้วผ่านตรงกึ่งกลางระหว่างจุดเก็บข้อมูลบ้านฉางกับบ้านกะโหลม อำเภอทุ่งสง

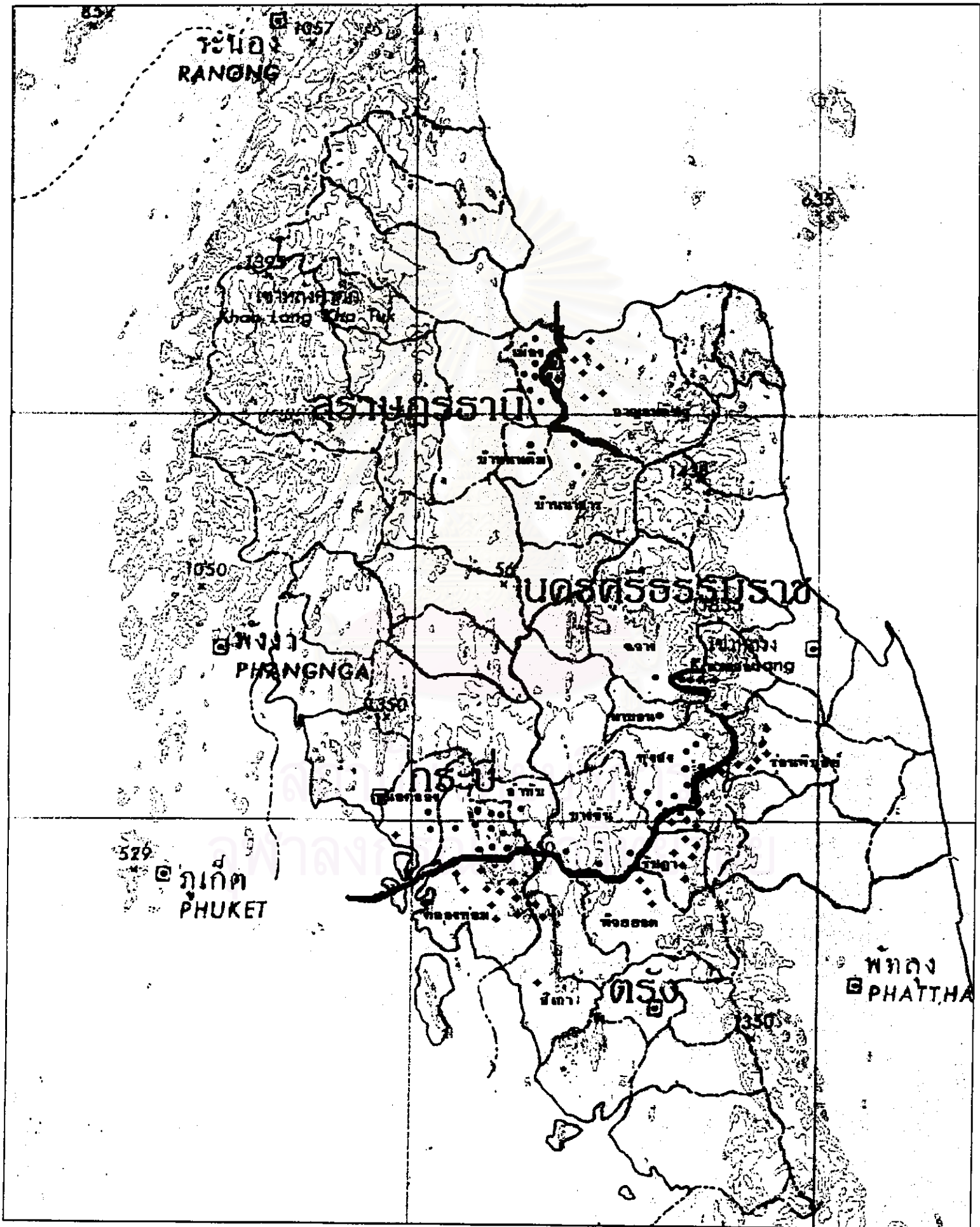
(๔) ผ่านจุดเก็บข้อมูลบ้านวังเต่า อำเภอทุ่งสง แล้วผ่านตรงกึ่งกลางระหว่างจุดเก็บข้อมูลบ้านมุกกับบ้านพูน อำเภอทุ่งสง

(๕) ผ่านอำเภอลำทับ จังหวัดกระบี่ จากนั้น ผ่านตรงกึ่งกลางระหว่างจุดเก็บข้อมูลบ้านคลองท่อมใต้กับบ้านห้วยน้ำขาว อำเภอคลองท่อม จังหวัดกระบี่ แล้วลากสู่ทิศตะวันตกจรดทะเลอันดามัน (ดูภาพที่ ๔๔ หน้า ๑๑๙)

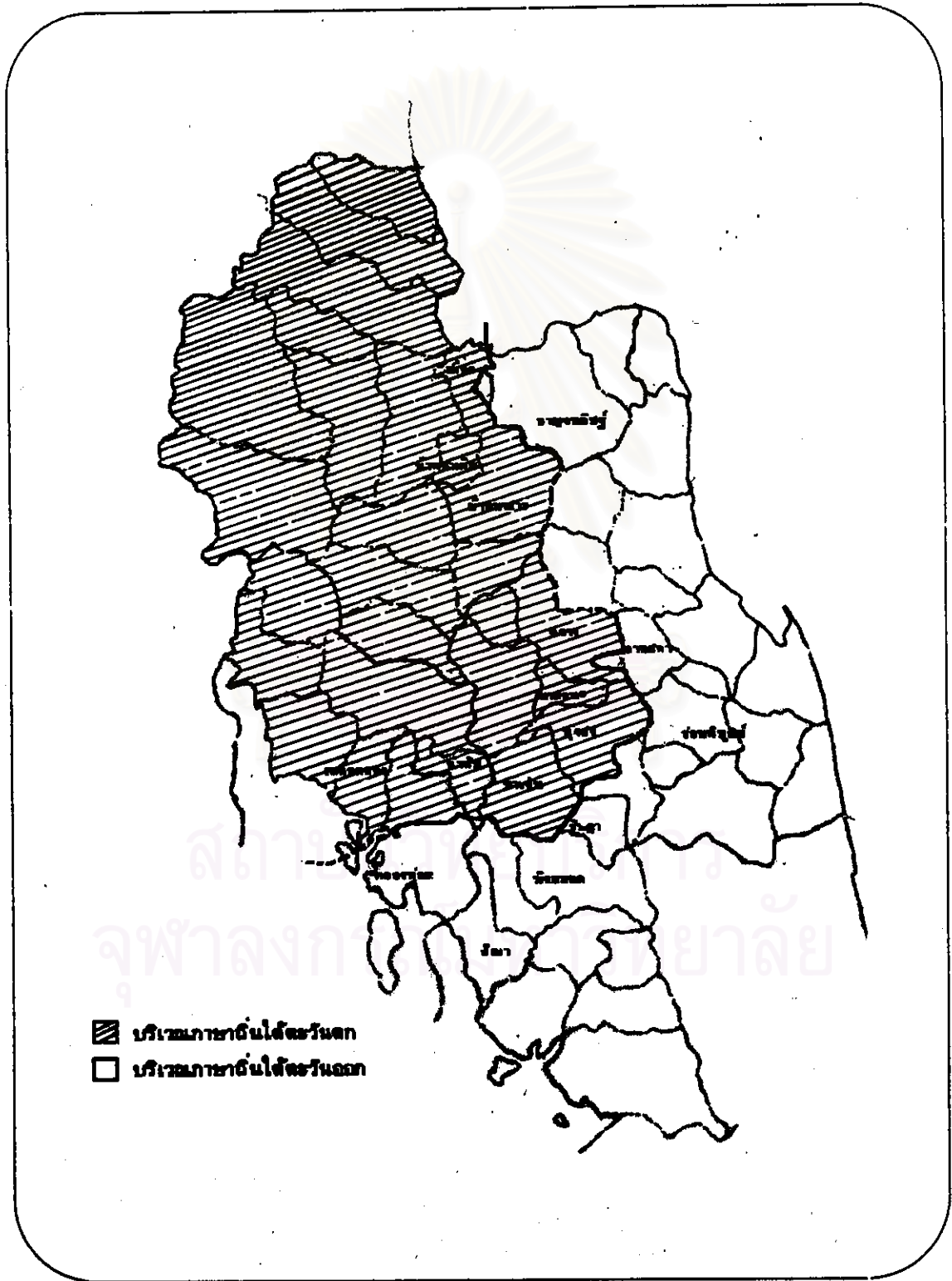
หากพิจารณาเส้นแบ่งเขตผ่านบริเวณเหล่านั้นแต่ละบริเวณในแผนที่หน้า ๑๑๙ พบว่าเส้นแบ่งเขตในบริเวณดังกล่าวไม่ได้เชื่อมติดต่อกันตลอด ทั้งนี้ เนื่องจากมีบางช่วงเป็นเทือกเขาซึ่งเป็นบริเวณที่ผู้วิจัยไม่ได้ศึกษา แต่จากข้อเท็จจริงที่เป็นที่ยอมรับกันว่า สิ่งกีดขวางทางภูมิศาสตร์ เช่น ภูเขา แม่น้ำ เป็นต้น อาจมีอิทธิพลต่อความแตกต่างของภาษาได้ จึงทำให้ผู้วิจัยคาดว่า หากลากเส้นผ่านเทือกเขาด้วย ก็จะทำให้แนวแบ่งเขตภาษาของ ๕ บริเวณที่ศึกษานั้นติดต่อกันเป็นแนวเดียวกันได้ (ดูภาพที่ ๔๕ หน้า ๑๒๐)

นอกจากนี้ การลากเส้นแบ่งเขตภาษาในแผนที่บริเวณอำเภอคลองท่อม พบว่าตอนใต้ของเส้นแบ่งเขตนี้จะเป็นบริเวณที่ออกเสียง (vk) เป็น [k] และทางตอนเหนือของเส้นแบ่งเขตจะเป็นบริเวณที่ออกเสียง (vk) เป็น [ʔ] จากการสังเกต พบว่า บริเวณที่ออกเสียง (vk) เป็น [k] ส่วนใหญ่จะเป็นหมู่บ้านที่ประชากรส่วนใหญ่นับถือศาสนาอิสลาม ซึ่งมีบรรพบุรุษเป็นคนไทยอพยพมาจากรัฐกลันตัน ไทรบุรี และในสมัยก่อนนั้นก็จะพูดภาษามาเลย์ในชีวิตประจำวัน ส่วนบริเวณ

ภาพที่ ๔๔ แผนที่แสดงการกระจายของภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันออกกับภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันตก พร้อมแนวแบ่งเขตภาษา

ภาพที่ ๔๕ แผนที่แสดงบริเวณที่คาดว่า เป็นภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันออกกับภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันตก

ที่ออกเสียง (vk) เป็น [x] ส่วนใหญ่จะเป็นหมู่บ้านชาวพุทธ จากลักษณะที่มีการเกาะกลุ่มกัน อย่างชัดเจนดังกล่าว ทำให้ผู้วิจัยลากเส้นแบ่งเขตในบริเวณดังกล่าว อย่างไรก็ตาม จากแผนที่ จะพบว่า บริเวณกิ่งอำเภอเหนือคลอง ซึ่งอยู่เหนือเส้นแบ่งเขตนี้ จะมีจุดเก็บข้อมูลอยู่ ๑ จุดได้ แก่ บ้านคลองยวน ที่ออกเสียง (vk) เป็น [k] ผู้วิจัยไม่ได้ลากเส้นผ่านขึ้นไปถึงจุดนี้ เนื่องจากจุด เก็บข้อมูลดังกล่าวเป็นหมู่บ้านประชากรส่วนใหญ่นับถือศาสนาอิสลาม เหตุผลอีกประการหนึ่ง คือ ตอนเหนือของการลากเส้นแบ่งเขตนี้ อาจมีหมู่บ้านประชากรส่วนใหญ่นับถือศาสนาอิสลาม ประปนอยู่กับหมู่บ้านชาวพุทธเช่นในกรณีดังกล่าว ซึ่งมีความเป็นไปได้ว่าจะมีการใช้ [x] และ [k] ประปนกันอยู่สูง ซึ่งต้องมีการศึกษาเพิ่มเติมอีก แต่ทว่า บริเวณดังกล่าวอยู่นอกขอบเขตงานวิจัยนี้ ผู้วิจัยจึงไม่ได้ศึกษาทั่วทั้งจังหวัดกระบี่ อย่างไรก็ตาม ผู้วิจัยมั่นใจในเส้นแบ่งเขตที่ได้ลากไว้ เพราะมีการเกาะกลุ่มการออกเสียงที่ต่างกันอย่างชัดเจนในบริเวณดังกล่าว

เมื่อพิจารณาแนวแบ่งเขตภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันออกกับภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันตกใน พื้นที่ที่เป็นพื้นราบจะอยู่ในบริเวณดังต่อไปนี้

๑. เส้นแบ่งเขตการปกครองระหว่างอำเภอเมืองกับอำเภอกาญจนดิษฐ์ จังหวัดสุราษฎร์ธานี และบางส่วนของอำเภอเมือง จังหวัดสุราษฎร์ธานี
๒. เส้นแบ่งเขตการปกครองระหว่างอำเภอนาบอนกับอำเภอลานสกา จังหวัด นครศรีธรรมราช
๓. บ้านหนองหว้า อำเภอทุ่งสง เป็นแนวแบ่งเขตระหว่างอำเภอทุ่งสง กับอำเภอ ร่อนพิบูลย์ จังหวัดนครศรีธรรมราช
๔. บ้านวังเต่า อำเภอทุ่งสง ซึ่งอยู่ทางตอนล่างของอำเภอทุ่งสง เป็นแนวแบ่งเขต ระหว่างอำเภอทุ่งสง จังหวัดนครศรีธรรมราช กับกิ่งอำเภอรัชฎา จังหวัดตรัง
๕. บริเวณตรงกิ่งกลางระหว่างบ้านคลองท่อมใต้กับบ้านห้วยน้ำขาว อำเภอคลอง ท่อม จังหวัดกระบี่

จากผลการวิจัย แสดงให้เห็นว่า แนวแบ่งเขตในบริเวณที่ ๓, ๔ และ ๕ ไม่ได้อยู่ตรง กับเส้นแบ่งเขตการปกครอง มีเพียงแนวแบ่งเขต ๑ กับ ๒ เท่านั้น ที่อยู่บริเวณเส้นแบ่งเขตการปก ครอง

สรุปผลการวิจัยได้ว่า โดยส่วนใหญ่แล้วจะเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ นอกจากนี้ สามารถกล่าวได้ว่า ภูเขาเป็นสิ่งที่ค้ำขวางที่มีอิทธิพลต่อภาษาซึ่งสามารถนำมาเป็นแนวแบ่งเขต ภาษาได้ และเส้นแบ่งเขตภาษาไม่จำเป็นต้องแบ่งตามเส้นแบ่งเขตการปกครองเสมอไป

๔.๓ การเปรียบเทียบผลการวิจัยครั้งนี้กับผลการวิจัยอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง

ในการเปรียบเทียบผลการวิจัยนี้กับผลการวิจัยอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง ไม่ว่าจะเป็นผลการแปรทางเสียงหรือศัพท์ ผู้วิจัยจะเปรียบเทียบไปที่ละบริเวณ ทีละตัวแปร เพื่อความสะดวกในการพิจารณาเปรียบเทียบแนวแบ่งเขตภาษา

๔.๓.๑ การเปรียบเทียบผลการวิจัยนี้กับผลการวิจัยอื่น ๆ ในเรื่อง (vvk)

๔.๓.๑.๑ การแบ่งเขตบริเวณจังหวัดสุราษฎร์ธานี

ธีระพันธ์ ล.ทองคำ และคณะ (๒๕๒๑) ได้ใช้ (k) ใน ปริบท (vvk) เป็นเกณฑ์ในการแบ่งเขตภาษาย่อย โดยใช้ผู้ออกภาษา ๑ คน เป็นตัวแทนของแต่ละอำเภอ และพบว่า ในอำเภอดอนสักและอำเภอกาญจนดิษฐ์ ผู้ออกภาษาออกเสียง (k) เป็น [k] ส่วนผู้ออกภาษาในอำเภอเมืองและอำเภออื่นๆในจังหวัดสุราษฎร์ธานี จะออกเสียง (k) เป็น [x] (ดูภาพที่ ๕ หน้า ๑๙) ถึงแม้ว่า งานวิจัยดังกล่าวไม่ได้เก็บข้อมูลอย่างละเอียด แต่ผู้วิจัยก็ได้ลากเส้นแบ่งเขตภาษา โดยใช้ผู้ออกภาษาเป็นตัวแทนของอำเภอ จึงลากเส้นแบ่งเขตภาษาตรงกับเส้นแบ่งเขตอำเภอระหว่างอำเภอเมืองกับอำเภอกาญจนดิษฐ์

เมื่อเปรียบเทียบกับการวิจัยในครั้งนี้ พบว่า อำเภอเมืองกับอำเภอกาญจนดิษฐ์มีการออกเสียงแตกต่างกันจริง นอกจากนี้ ผู้วิจัยยังพบแนวแบ่งเขตภาษาอย่างชัดเจน ปรากฏว่า เส้นแบ่งเขตภาษาดังกล่าวตรงกับเส้นแบ่งเขตอำเภอเมืองกับอำเภอกาญจนดิษฐ์เป็นส่วนใหญ่ กล่าวได้ว่า ผลการวิจัยครั้งนี้ตรงกับผลการวิจัยของธีระพันธ์ ล.ทองคำ และคณะ โดยบังเอิญ การที่เส้นแบ่งเขตอำเภอเป็นเส้นแบ่งเขตภาษาด้วยนี้ เป็นกรณีที่น่าสนใจมาก การที่เส้นแบ่งเขตภาษาตรงกับเส้นแบ่งเขตอำเภอน่าจะเป็นเพราะการแบ่งเขตอำเภอในอดีตคำนึงถึงสภาพสังคมโดยเฉพาะความใกล้ชิดของชุมชนเป็นหลัก และภาษาถิ่นก็อาจจะมีส่วนกำหนดเส้นแบ่งเขตอำเภอด้วย

๔.๓.๑.๒ การแบ่งเขตบริเวณจังหวัดนครศรีธรรมราช

จริยา ลมนิก (๒๕๒๕) ได้ศึกษาถึงการออกเสียง(k) ในปริบท (vvk) เพื่อนำมาแบ่งเขตภาษาย่อยนครศรีธรรมราช พบว่า ภาษาอำเภอทุ่งสง อำเภอฉวาง และอำเภอทุ่งใหญ่ ผู้ออกภาษาจะออกเสียง (k) เป็น [x] และออกเสียงเป็น [k] ในภาษาอำเภอนอม สีชล ท่าศาลา

พหุพจน์ เมือง ปากพั้ง เชียงใหญ่ หัวไทร ชะวอด รอนพิบูลย์ ลานสกา และพิบูล ส่วนภาษาในอำเภอนาบอนจะออกทั้งเสียง [k] และ [ʔ] (ดูภาพที่ ๖ หน้า ๒๐) งานวิจัยดังกล่าวจะลากเส้นแบ่งเขตภาษาในลักษณะเดียวกันกับของธีระพันธ์ ล.ทองคำ และคณะ (๒๕๒๑) คือ ใช้ผู้บอกภาษา ๑ คนเป็นตัวแทนของอำเภอ

ในงานวิจัยนี้ได้โรงงานของจรรยาเป็นข้อมูลพื้นฐานในแง่ที่ว่า ผังตะวันตกของเทือกเขานครศรีธรรมราชออกเสียง (k) เป็น [ʔ] และผังตะวันออกออกเสียงเป็น [k] และจะตรวจสอบเฉพาะเส้นทางคมนาคมที่ตัดผ่านของเขา

ผลการวิจัยครั้งนี้ พบว่า ภาษาในอำเภอทุ่งสง อำเภอนาบอน และอำเภอฉวาง ออกเสียง (k) เป็น [ʔ] ส่วนภาษาในอำเภอลานสกาและอำเภอรอนพิบูลย์ ออกเสียง (k) เป็น [k] นอกจากนี้ ยังพบแนวแบ่งเขตภาษาอยู่ตรงเส้นแบ่งเขตอำเภอนาบอนกับอำเภอลานสกา ส่วนบริเวณที่มีเส้นทางคมนาคมตัดผ่านเทือกเขานครศรีธรรมราชระหว่างอำเภอนาบอนกับอำเภอลานสกา นั้น จะมีแนวแบ่งเขตอยู่ที่บ้านจันดี อำเภอฉวาง ในบริเวณอำเภอทุ่งสงกับอำเภอรอนพิบูลย์ ซึ่งรวมทั้งบริเวณที่มีเส้นทางคมนาคมตัดผ่านเทือกเขานครศรีธรรมราชระหว่างอำเภอทุ่งสงกับอำเภอรอนพิบูลย์นั้น จะมีแนวแบ่งเขตภาษาอยู่ที่บ้านหนองหัว อำเภอทุ่งสง

เมื่อเปรียบเทียบกับผลการวิจัยของจรรยา พบว่า เส้นแบ่งเขตภาษาไม่ได้อยู่ที่เดียวกับเส้นแบ่งเขตอำเภอ แต่ได้ขยับมาทางทิศตะวันตกเล็กน้อย ซึ่งเป็นการยากที่จะสรุปว่าเส้นแบ่งเขตภาษาในปัจจุบันได้เคลื่อนไปจากช่วงที่จรรยาทำวิจัยไว้ ทั้งนี้ เพราะจรรยาไม่ได้ลงพื้นที่ละเอียดแบบที่ผู้วิจัยทำ สาเหตุอีกประการหนึ่ง คือ เส้นแบ่งเขตภาษาที่พบในปัจจุบันซึ่งขยับไปทางทิศตะวันตกเล็กน้อยนี้ อาจจะเป็นเส้นแบ่งเขตภาษาที่อยู่ตรงจุดนี้มาตั้งแต่สมัยที่จรรยาได้ทำวิจัยแล้วก็อาจเป็นไปได้ เนื่องจากจรรยาไม่ได้มีการเก็บข้อมูลที่ละเอียด

๔.๓.๑.๓ การแบ่งเขตบริเวณจังหวัดนครศรีธรรมราชกับจังหวัดตรัง

ภิญโญ จิตต์ธรรม (๒๕๑๓) ได้ศึกษาการแปร (vkk) ในภาษาไทยถิ่นใต้ทั้ง ๑๔ จังหวัด ซึ่งใช้ผู้บอกภาษาเป็นตัวแทนของจังหวัด และพบว่า ภาษานครศรีธรรมราช จะออกเสียง (k) ใน ปริบท (vkk) เป็น [k] และภาษาตรังจะออกเสียง (k) เป็น [k] เช่นกัน ดังนั้น ภิญโญจึงจัดให้ภาษาทั้งสองนี้อยู่ในกลุ่มเดียวกัน

ผลการวิจัยในครั้งนี้ ซึ่งเลือกเอาอำเภอทุ่งสง จังหวัดนครศรีธรรมราช กับอำเภอห้วยยอด จังหวัดตรัง เป็นบริเวณที่ศึกษา พบว่า อำเภอทุ่งสงส่วนใหญ่ออกเสียง (k) เป็น [ʔ]

และอำเภอห้วยยอด จังหวัดตรังออกเสียงเป็น [k] และพบเส้นแบ่งเขตภาษาอยู่ตรงบริเวณบ้านวังเต่า อำเภอทุ่งสง

เมื่อเปรียบเทียบกับผลงานวิจัยของภิญโญ พบว่า งานของภิญโญขัดแย้งกับผลการวิจัยนี้ เนื่องจากงานของภิญโญเก็บข้อมูลในระดับจังหวัด ในขณะที่งานของผู้วิจัยจะทำการละเอียดในระดับหมู่บ้าน ซึ่งทำให้พบผลการวิจัยที่ชัดเจนว่า ในจังหวัดนครศรีธรรมราช ไม่ได้มีการออกเสียง (k) เป็น [k] อย่างเดียวเหมือนกับที่ภิญโญพบเท่านั้น แต่มีการออกเสียง (k) เป็น [ʔ] ด้วย

๔.๓.๑.๔ การแบ่งเขตบริเวณจังหวัดกระบี่กับจังหวัดตรัง

กมลพร พิศภักดี (๒๕๓๑) ศึกษาเรื่องภาษาไทยถิ่นที่ใช้ในปัจจุบัน จังหวัดกระบี่ ได้แบ่งบริเวณที่ศึกษาในจังหวัดกระบี่ออกเป็น ๔ เขต แต่ละเขตจะเลือกหมู่บ้านหนึ่งมาเป็นตัวแทนของเขตนั้น และใช้ผู้ออกภาษา ๓ คนเป็นตัวแทนของเขตนั้น ผลการวิจัยพบว่า เขตกระบี่ ๑, ๒ และ ๓ จะออกเสียง (k) เป็น [ʔ] ส่วนเขตกระบี่ ๔ ซึ่งเป็นบริเวณอำเภอเกาะลันตา จะออกเสียงเป็น [k]

ณรงค์ ทองเพ็ญจันทร์ (๒๕๓๑) ศึกษาเรื่องภาษาไทยถิ่นที่ใช้ในปัจจุบัน จังหวัดตรัง ใช้วิธีการดำเนินการวิจัยเช่นเดียวกับงานของกมลพร ผลการวิจัยพบว่า ภาษาตรังในทุกเขตจะออกเสียง (k) เป็น [k]

ภิญโญ จิตต์ธรรม (๒๕๑๓) ศึกษาการแปร (wk) ในภาษาไทยถิ่นได้ทั้ง ๑๔ จังหวัด ซึ่งใช้ผู้ออกภาษาเป็นตัวแทนของจังหวัด และพบว่า ภาษากระบี่ ออกเสียง (k) เป็น [ʔ] ส่วนภาษาตรังออกเสียง (k) เป็น [k] ซึ่งภิญโญได้ให้เส้นแบ่งเขตภาษานั้นเป็นบริเวณเดียวกับเส้นแบ่งเขตจังหวัดระหว่างจังหวัดตรังกับกระบี่

ในงานวิจัยนี้ได้ใช้งานวิจัยทั้งสามที่กล่าวมาข้างต้นเป็นข้อมูลพื้นฐานในแง่ที่ว่าภาษากระบี่จะออกเสียง (k) เป็น [ʔ] และภาษาตรังออกเสียงเป็น [k] โดยเลือกเอาอำเภอสิเกา จังหวัดตรังและอำเภอคลองท่อม จังหวัดกระบี่ เป็นบริเวณที่ศึกษา ซึ่งเก็บข้อมูลละเอียดในระดับหมู่บ้าน ผลการวิจัยพบว่า ภาษาในอำเภอสิเกาออกเสียง (k) เป็น [k] ภาษาในอำเภอคลองท่อมบางบริเวณออกเสียงเป็น [k] บางบริเวณออกเสียงเป็น [ʔ] และพบเส้นแบ่งเขตภาษาอยู่ระหว่างบ้านห้วยน้ำขาว อำเภอคลองท่อม กับบ้านคลองท่อมใต้ อำเภอคลองท่อม

เมื่อเปรียบเทียบกับผลงานวิจัยทั้งสามข้างต้น พบว่า เส้นแบ่งเขตภาษาไม่ได้อยู่บริเวณเดียวกับเส้นแบ่งเขตจังหวัด แต่ได้ขยับขึ้นมาทางอำเภอคลองท่อมแล้ว เป็นการยากที่

จะสรุปว่า เส้นแบ่งเขตภาษาที่ผู้วิจัยพบนั้นได้เคลื่อนไปจากช่วงที่บุคคลทั้งสามข้างต้นทำวิจัยไว้ เนื่องจากไม่ได้มีการลงพื้นที่ละเอียดระดับหมู่บ้านแบบที่ผู้วิจัยได้ทำไว้ จึงกล่าวได้แต่เพียงว่า เส้นแบ่งเขตภาษาได้เคลื่อนมาทางอำเภอคลองท่อมแล้ว

สำหรับงานวิจัยที่ศึกษา (vkr) ในจังหวัดอื่นๆ ซึ่งสามารถยืนยันผลการวิจัยครั้งนี้ได้ดียิ่งขึ้น ได้แก่ งานวิจัยของภิญโญ จิตต์ธรรม (๒๕๑๓) ซึ่งศึกษาถึงการแปร(vkr) และการแปรของเสียงสระ งานวิจัยของมธุลี พรโชคชัย(๒๕๓๕) ซึ่งศึกษาการแปรของศัพท์ทั้ง ๑๔ จังหวัดภาคใต้ พบว่า สามารถแบ่งเขตภาษาได้เป็น ๒ กลุ่ม คือ ภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันออกกับภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันตก ซึ่งมีแนวแบ่งเขตบริเวณระหว่างจังหวัดสุราษฎร์ธานีกับกระบี่ และนครศรีธรรมราชกับตรัง นอกจากนี้ ยังมีงานวิจัยที่ศึกษาเรื่อง (vkr) ในจังหวัดอื่น ๆ ได้แก่

งานวิจัยของเปรมจิต ชนะวงศ์ ศึกษาเรื่อง ภาษาถิ่นชุมพร

งานวิจัยของชัยณรงค์ แดงหวาน ศึกษาเรื่อง ภาษาไทยถิ่นที่ใช้ในปัจจุบัน จังหวัด

ระนอง

งานวิจัยของอมรรัตน์ ศิริบุหงศ์ ศึกษาเรื่อง ภาษาไทยถิ่นที่ใช้ในปัจจุบัน จังหวัดพังงา

งานวิจัยของไสว เรืองวิเศษ ศึกษาเรื่อง ระบบหน่วยเสียงในภาษาถิ่น ตำบล

เทพษัตริย์ อำเภอถลาง จังหวัดภูเก็ต

งานวิจัยครั้งนี้ แตกต่างจากงานวิจัยที่ผ่านมาในแง่ของการดำเนินงานวิจัยถึงแม้ว่า จะมีผลการวิจัยใกล้เคียงกับงานวิจัยที่กล่าวมาทั้งหมด กล่าวคือ ในงานวิจัยนี้ จะมีการเก็บข้อมูลที่ละเอียด และมีจุดเก็บข้อมูลที่ครอบคลุมพื้นที่ที่ศึกษามากกว่า อีกทั้งมีการสัมภาษณ์ผู้บอกภาษาในแต่ละจุดเก็บข้อมูลเป็นกลุ่ม ซึ่งทำให้ข้อมูลที่ได้อาจสามารถนำมาตรวจสอบได้ ทำให้เกิดความถูกต้องและแม่นยำขึ้น

นอกจากนี้ การศึกษาในงานวิจัยนี้ ทำให้พบว่า บริเวณใดก็ตามที่มีถนนตัดผ่าน หรือมีการคมนาคมสะดวก ภาษาในชุมชนนั้นจะมีการเปลี่ยนแปลงไปตามภาษาอีกภาษาหนึ่งที่มีอิทธิพลมากกว่า

๔.๓.๒ การเปรียบเทียบผลการวิจัยนี้กับผลการวิจัยที่เกี่ยวข้องที่ใช้ตัวแปรอื่น ๆ

๔.๓.๒.๑ การเปรียบเทียบกับผลการแปรของเสียงวรรณยุกต์

เมื่อเปรียบเทียบเขตภาษาที่ได้จากผลการวิจัยนี้กับเขตภาษาในงานวิจัยของ ชีระพันธ์ ล.ทองคำและคณะ(๒๕๒๑) ซึ่งใช้การแปรของเสียงวรรณยุกต์เป็นเกณฑ์นั้น พบว่า มีการแบ่งเขตภาษาระหว่างอำเภอเมืองกับอำเภอกาญจนดิษฐ์ จังหวัดสุราษฎร์ธานี ซึ่งภาษาที่ใช้ ในบริเวณอำเภอเมืองและอำเภอต่าง ๆ ทางตะวันตกของจังหวัดสุราษฎร์ธานี จะใช้ระบบเสียงวรรณยุกต์ในกลุ่มที่ ๑ ส่วนภาษาที่ใช้ในอำเภอกาญจนดิษฐ์ และอำเภอดอนสัก จะใช้ระบบเสียงวรรณยุกต์ในกลุ่มที่ ๓ (ดูภาพที่ ๗ หน้า ๒๔) ซึ่งแนวแบ่งเขตภาษานี้ใกล้เคียงกับแนวแบ่งเขตที่ได้จากผลการวิจัยนี้ อย่างไรก็ตาม ผลการวิจัยนี้ มีบางบริเวณในอำเภอเมือง จังหวัดสุราษฎร์ธานี ที่ออกเสียง (k) เป็น [k] และบางบริเวณออกทั้งเสียง [k] และ [ʔ] สาเหตุอาจจะเนื่องจากระยะเวลาที่ผ่านไปและเส้นทางการคมนาคมสะดวกขึ้น เป็นไปได้ว่า การออกเสียง (k) เป็น [k] มีอิทธิพลต่อภาษาในบริเวณอำเภอเมืองมากขึ้น เนื่องจากการออกเสียงแบบนี้ มีในภาษาไทยมาตรฐาน จึงง่ายต่อการที่จะแปรการออกเสียง [ʔ] เป็น [k] ในที่สุด

งานวิจัยของจริยา สมนึก (๒๕๒๕) ได้ศึกษาถึงระบบเสียงภาษาดั้งเดิมของ จังหวัดนครศรีธรรมราชรวมทั้งสี่ลักษณะวรรณยุกต์ของจังหวัดนครศรีธรรมราชพบว่า สี่ลักษณะวรรณยุกต์สามารถแบ่งเขตภาษาดั้งเดิมในจังหวัดนครศรีธรรมราชโดยแยกภาษาใน อำเภอขนอม ออกจากภาษาในอำเภออื่นๆของจังหวัดนครศรีธรรมราช (ดูภาพที่ ๔ หน้า ๒๕)

เมื่อนำผลงานวิจัยของจริยามาเปรียบเทียบกับผลงานวิจัยนี้ แสดงให้เห็นว่า แนวแบ่งเขตภาษาไม่ตรงกัน เนื่องจากผลงานวิจัยนี้ จะแบ่งเขตภาษาตามเทือกเขานครศรีธรรมราชเป็นฝั่งตะวันออกและฝั่งตะวันตก ในขณะที่งานวิจัยของจริยาแบ่งเขตภาษาออกเป็นเหนือและใต้

งานวิจัยที่ศึกษาภาษาจังหวัดนครศรีธรรมราชกับตรง ได้แก่ งานวิจัยของ บราวน์(๑๙๖๕) ได้จัดกลุ่มภาษาไทยถิ่นใต้โดยให้ภาษาตรังอยู่ในกลุ่มเดียวกันกับภาษานครศรีธรรมราช (ดูภาพที่ ๑ หน้า ๘) ในขณะเดียวกัน ดิลเลอร์(๑๙๗๖) ได้เสนอผลการวิจัยแบ่งเขตภาษาไทยถิ่นใต้ออกเป็น ๖ กลุ่ม โดยใช้วรรณยุกต์เป็นเกณฑ์ ซึ่งปรากฏว่า ดิลเลอร์ จัดภาษานครศรีธรรมราชอยู่ในกลุ่ม D และภาษาตรังโดยส่วนใหญ่อยู่ในกลุ่ม C และตรังบางส่วนอยู่ในกลุ่ม E

เมื่อนำผลการวิจัยทั้งสองมาเปรียบเทียบกับผลการวิจัยครั้งนี้ จะสังเกตเห็นว่า งานวิจัยของบราวน์จะมีผลใกล้เคียงกับผลการวิจัยครั้งนี้ แม้ว่าในผลการวิจัยครั้งนี้จะมีบางบริเวณ ได้แก่ ภาษาในอำเภอจวง นาบอน ท่งสงส่วนใหญ่ และบางชั้น ออกเสียงแตกต่างกันไปจากบริเวณอำเภออื่น ๆ ในจังหวัดนครศรีธรรมราช แต่โดยส่วนใหญ่แล้ว ถือว่า ภาษาานครศรีธรรมราชออกเสียงเหมือนกันกับภาษาตรัง

งานวิจัยที่ศึกษาภาษาจังหวัดกระบี่กับตรัง ได้แก่ งานวิจัยของบราวน์ (๑๙๖๕) พบว่า ระบบเสียงวรรณยุกต์ในภาษากระบี่และตรังมีลักษณะเหมือนกัน นอกจากนี้บราวน์ยังได้จัดกลุ่มภาษากระบี่และตรังอยู่ในกลุ่มเดียวกันในสายนครศรีธรรมราช (ดูภาพที่ ๑)

ส่วนงานวิจัยของดิลเลอร์ (๑๙๗๖) นั้น จัดให้ภาษากระบี่กับภาษาตรัง มีระบบเสียงวรรณยุกต์ที่เหมือนกัน อย่างไรก็ตาม ในบางบริเวณของจังหวัดตรัง มีระบบเสียงวรรณยุกต์แตกต่างกันซึ่งดิลเลอร์ได้ลากเส้นแบ่งเขตภาษามานจังหวัดตรัง (ดูภาพที่ ๒ หน้า ๔)

งานวิจัยของเจริญขวัญ ธรรมประดิษฐ์ (๒๕๒๔) ได้ศึกษาสัทลักษณะของวรรณยุกต์ในบริเวณจังหวัดตรัง กระบี่ พังงา และภูเก็ต ผลการวิจัยแสดงว่า ภาษากระบี่และภาษาตรัง มีสัทลักษณะของวรรณยุกต์ที่เหมือนกัน (ดูภาพที่ ๙ หน้า ๒๖)

เมื่อนำงานวิจัยทั้งสามเรื่องที่กำลังกล่าวมาข้างต้นเปรียบเทียบกับผลการวิจัยในครั้งนี้ พบว่า ไม่มีงานวิจัยเรื่องใดที่สอดคล้องตรงกันกับผลการวิจัยครั้งนี้ ซึ่งผลการวิจัยครั้งนี้ มีเส้นแบ่งเขตอยู่บริเวณอำเภอลงท่อม จังหวัดกระบี่ ภาษากระบี่โดยส่วนใหญ่จะออกเสียง [k] ในบริบท (wk) เป็น [ɣ] ในขณะที่พื้นที่บางส่วนของอำเภอลงท่อม จังหวัดกระบี่กับภาษาตรังจะออกเสียง [k] ถ้าพิจารณาให้ดี จะพบว่า ภาษากระบี่กับภาษาตรังถึงเป็นคนละกลุ่มกัน แต่งานวิจัยทั้งสามเรื่องข้างต้น จะจัดภาษากระบี่และภาษาตรังเป็นกลุ่มเดียวกัน

๔.๓.๒.๒ การเปรียบเทียบกับผลการแปรของเสียงสระ

งานวิจัยของธีระพันธ์ ล.ทองคำและคณะ (๒๕๒๑) ใช้ลักษณะการแปรของเสียงสระมาเป็นเกณฑ์ในการแบ่งเขตภาษาย่อย ซึ่งได้แก่ เสียงสระ อิว [i:] กับ อิว [i:] และ เย [ɛ:] กับ เย [ɛ:] ในคำว่า "เรข" พบว่า มีการแบ่งเขตภาษาระหว่างบริเวณอำเภอเมืองกับอำเภอกาญจนดิษฐ์ จังหวัดสุราษฎร์ธานี (ดูภาพที่ ๑๐, ๑๑ หน้า ๒๙, ๓๐) ซึ่งแนวแบ่งเขตนี้ใกล้เคียงกับแนวแบ่งเขตภาษาของงานวิจัยนี้

เมื่อเปรียบเทียบเขตภาษาที่ได้จากการผลการวิจัยครั้งนี้กับเขตภาษาที่ ภิญโญ จิตต์ธรรม (๒๕๑๓) ได้ตั้งไว้จะเห็นว่าสอดคล้องกัน คือ ภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันออก ได้แก่ ภาษาตรัง พัทลุง นครศรีธรรมราช สงขลา สตูล ยะลา บัตตานี และนราธิวาส จะมีลักษณะทาง ภาษาคลายคลึงกัน คือ สระสูงในภาษาถิ่นกลาง จะกลายเป็นสระกลางในภาษาไทยถิ่นใต้ และ สระกลางในภาษาถิ่นกลาง จะกลายเป็นสระต่ำในภาษาถิ่นใต้ ภิญโญได้จัดให้ภาษาตรังและ ภาษานครศรีธรรมราช เป็นภาษาที่มีลักษณะทางเสียงสระเหมือนกัน ซึ่งตรงกันกับผลการวิจัยใน ครั้งนี้ที่ภาษานครศรีธรรมราชโดยส่วนใหญ่กับภาษาตรัง มีการออกเสียง (k) ในปริบท (wk) เหมือนกัน

งานวิจัยของเจริญขวัญ ธรรมประดิษฐ์ (๒๕๒๔) ศึกษาถึงลักษณะของสระ สูง /i:/ และ /u:/ เพื่อนำมาแบ่งเขตภาษาไทยถิ่นใต้ จังหวัดตรัง กระบี่ พังงา และภูเก็ต ผลการ วิจัยปรากฏว่า สามารถแบ่งภาษาเป็นภาษาย่อยได้ ๓ กลุ่ม คือ ๑.ภาษาภูเก็ตและพังงา ๒ ภาษากระบี่ ๓. ภาษาตรัง (ดูภาพที่ ๑๔ หน้า ๓๓)

เมื่อนำผลการวิจัยของเจริญขวัญมาเปรียบเทียบกับผลการวิจัยในครั้งนี้ พบ ว่า มีความสอดคล้องกัน คือ ภาษากระบี่ และภาษาตรังเป็นคนละกลุ่ม แม้ว่าในผลการวิจัยครั้งนี้ เค้นแบ่งเขตจะอยู่ในบริเวณ อ.คลองท่อม จ.กระบี่ แต่ถือว่าโดยส่วนใหญ่แล้ว ภาษากระบี่มีการ ออกเสียง(k) ต่างไปจากภาษาตรัง

๔.๓.๒.๑ การเปรียบเทียบกับผลการแปรของพยัญชนะ

งานวิจัยของธีระพันธ์ ส.ทองคำ และคณะ (๒๕๒๑) ได้ใช้(๒) เป็นเกณฑ์ใน การแบ่งเขตภาษาถิ่นย่อยจังหวัดสุราษฎร์ธานี ซึ่งแบ่งออกเป็นลักษณะตอนเหนือและตอนใต้ คือ แบ่งภาษาในอำเภอท่าฉาง ไชยา และท่าชนะออกจากภาษาในอำเภออื่นๆ (ดูภาพที่ ๑๕ หน้า ๓๕)

เมื่อนำผลการวิจัยดังกล่าวมาเปรียบเทียบกับผลการวิจัยครั้งนี้ พบว่า มี ลักษณะแตกต่างกัน เนื่องจากผลการวิจัยครั้งนี้แบ่งออกเป็นภาษาทางตะวันออกและภาษาทาง ตะวันตก

งานวิจัยของจริยา สมนึก (๒๕๒๕) ได้ศึกษาถึงระบบเสียงพยัญชนะ พบว่า พยัญชนะควบกล้ำในภาษาถิ่นนครศรีธรรมราชสามารถแบ่งภาษาถิ่นนครศรีธรรมราชออกเป็น ๒ กลุ่ม คือ แบ่งภาษาในอำเภอทอนม และสิชล ซึ่งมี พยัญชนะควบกล้ำ ๑๑ เสียงออกจากภาษาใน อำเภออื่นๆของจังหวัดนครศรีธรรมราช ซึ่งมีพยัญชนะควบกล้ำ ๑๓ เสียง (ดูภาพที่ ๑๖ หน้า ๓๖)

แต่ผลการวิจัยครั้งนี้ แนวแบ่งเขตภาษาจะเป็นในลักษณะตะวันออกและตะวันตก จะเห็นได้ว่าแนวแบ่งเขตภาษาในงานวิจัยครั้งนี้เป็นคนละแนวกับแนวแบ่งเขตภาษาในงานวิจัยของจรียา สมนึก เมื่อใช้พหุคูณระควบกล้าเป็นเกณฑ์

๔.๓.๒.๔ การเปรียบเทียบกับผลการแปรของศัพท์

งานวิจัยของดวงใจ เอช (๒๕๒๙) ศึกษาเกี่ยวกับการแปรของศัพท์ในจังหวัดสุราษฎร์ธานีและนครศรีธรรมราช พบว่า แนวแบ่งเขตภาษาที่สำคัญอยู่ที่บริเวณเส้นแบ่งเขตจังหวัด โดยมีช้อยกเว้นอยู่ ๒ กรณี คือ ที่อำเภอขนอมและสิชลในจังหวัดนครศรีธรรมราช ซึ่งมีแนวโน้มการใช้ศัพท์เหมือนกับสุราษฎร์ธานี และแถบอำเภอพระแสง เวียงสระ และกิ่งอำเภอชัยบุรีในสุราษฎร์ธานี ซึ่งมักใช้ศัพท์เหมือนกับนครศรีธรรมราช ถ้าหากพิจารณาเฉพาะในจังหวัดสุราษฎร์ธานีแล้ว จะพบว่าหน่วยอรรถที่ ๑๑ และ ๑๒ มีเส้นแบ่งเขตภาษาระหว่างอำเภอเมืองกับอำเภอกาญจนดิษฐ์ (ดูภาพที่ ๒๐ หน้า ๔๒) ซึ่งเส้นแบ่งเขตภาษานี้ใกล้เคียงกับแนวแบ่งเขตภาษาของงานวิจัยนี้

ถ้าหากพิจารณาเฉพาะแนวแบ่งเขตภาษาในจังหวัดนครศรีธรรมราช จะพบว่า แนวแบ่งเขตภาษาที่สำคัญในจังหวัดนครศรีธรรมราช จะเป็นลักษณะการแบ่งเขตภาษาทางตอนเหนือกับตอนใต้ของจังหวัด และแนวแบ่งเขตภาษาที่สำคัญคือ ๑ แนว คือบริเวณ ๓ อำเภอทางตะวันออกของจังหวัด ได้แก่ อ.ปากพนัง เขียวใหญ่ และหัวไทร (ดูภาพที่ ๒๑ หน้า ๔๓) เมื่อนำผลการวิจัยมาเปรียบเทียบกับผลการวิจัยครั้งนี้ จะเห็นได้ว่า แนวแบ่งเขตภาษาที่สำคัญที่เกิดจาก (k) ในปริบท (wk) ในงานวิจัยนี้ เป็นคนละแนวกับแนวแบ่งเขตภาษา ที่เกิดจากการแปรของศัพท์ในงานวิจัยของดวงใจ เอช

งานวิจัยของมธุลี พรโชคชัย ศึกษาการแปรของศัพท์ทั้ง ๑๔ จังหวัดภาคใต้ พบว่า สามารถแบ่งเขตภาษาถิ่นใต้เป็น ๒ บริเวณ คือ ภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันออกกับภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันตก (ดูภาพที่ ๒๓, ๒๔ หน้า ๔๖, ๔๗) ซึ่งภาษานครศรีธรรมราชกับภาษาดังนั้น จัดอยู่ในกลุ่มภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันออก มีลักษณะการใช้ศัพท์เหมือนกัน และจัดให้ภาษากรณีอยู่ในกลุ่มภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันตก

ผลการวิจัยของมธุลี พรโชคชัย มีลักษณะใกล้เคียงกับผลการวิจัยในครั้งนี้ ซึ่งใช้ (k) ในปริบท (wk) เป็นเกณฑ์ ถ้าหากงานวิจัยของมธุลีมีการเก็บข้อมูลให้ละเอียดกว่านี้ อาจเป็นไปได้ว่าจะมีผลการวิจัยใกล้เคียงมากยิ่งขึ้น

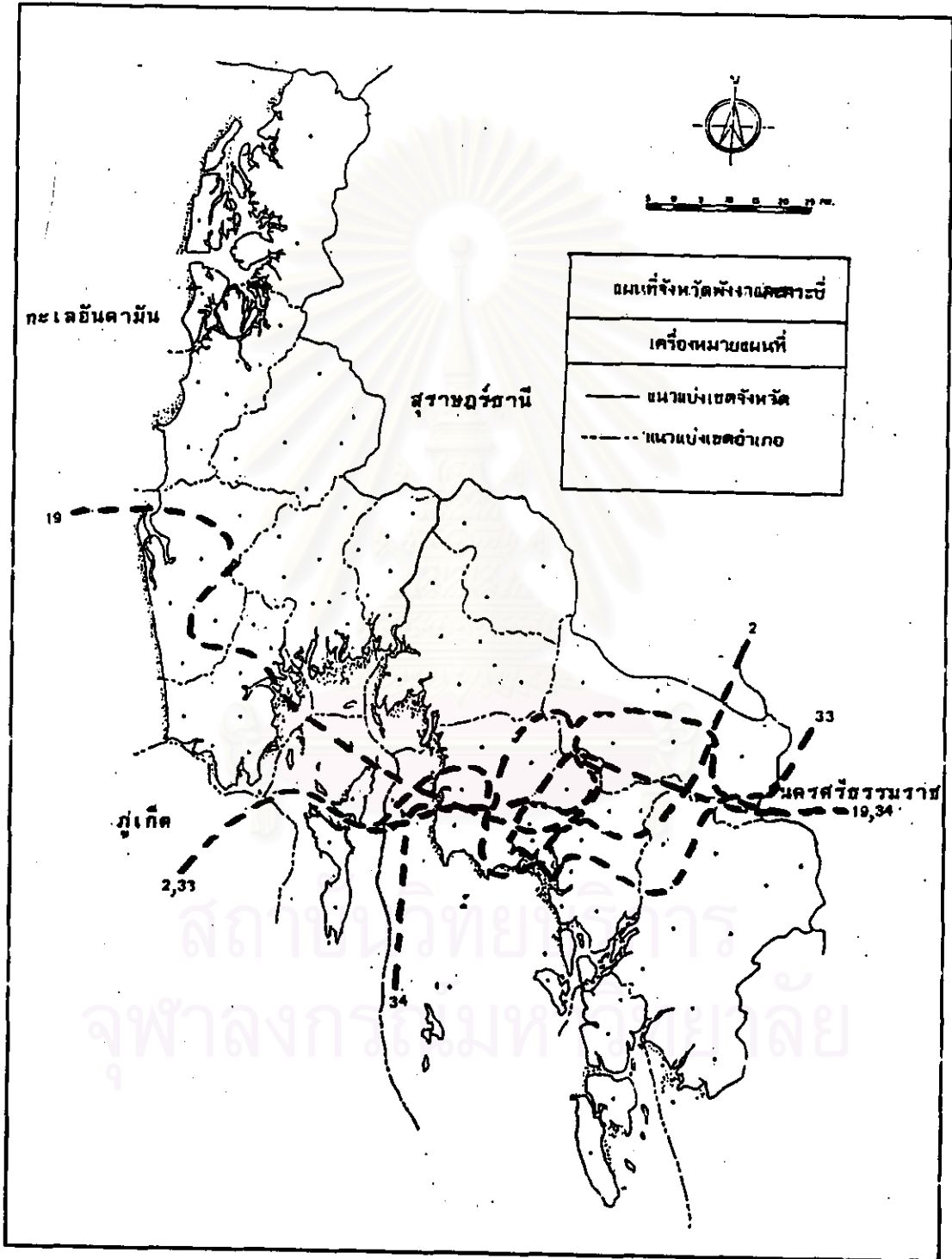
จากการเปรียบเทียบผลงานวิจัยนี้กับผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้องดังกล่าวข้างต้น ในบริเวณจังหวัดนครศรีธรรมราชกับจังหวัดตรังนั้น แม้ว่า จะไม่สามารถเห็นว่า แนวแบ่งเขต ภาษาอยู่บริเวณใดในงานวิจัยนั้น ๆ แต่ก็สามารถบอกได้ว่า ภาษาในนครศรีธรรมราชกับภาษา ตรังนั้น จัดอยู่ในกลุ่มเดียวกัน ส่วนภาษาในกระบี่และภาษาตรังจัดอยู่คนละกลุ่มกัน ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยครั้งนี้

งานวิจัยของสุนีย์พร เลิศกุลทานนท์ ศึกษาการแปรของศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ จังหวัดพังงาและกระบี่พบว่าแนวแบ่งเขตภาษา คือ แนวที่พาดจากทิศตะวันตกไปทิศตะวันออก โดยเริ่มจาก อ.ตะกั่วทุ่งด้านติดทะเลอันดามัน ในจังหวัดพังงา ผ่านอำเภออ่าวลึกและอำเภอบีละงูไปจนถึงชุมพรแดนจังหวัดกระบี่ แต่ถ้าหากพิจารณาเฉพาะแนวแบ่งเขตภาษาใน จังหวัดกระบี่ จะพบว่า บริเวณอำเภอคลองท่อมในจังหวัดกระบี่ จะมีเส้นแบ่งเขตศัพท์ที่ซ้อนกัน อยู่ ซึ่งแยกบริเวณนี้ออกพื้นที่ใหญ่ถึง ๔ เส้น นับว่าเป็นบริเวณที่น่าสนใจอย่างมาก และอาจจะมี ส่วนเกี่ยวข้องกับผลการวิจัยในครั้งนี้ คือ ถ้าหากมีการศึกษาการแปรของศัพท์ในบริเวณจังหวัด ตรังด้วย อาจเป็นไปได้ว่า ศัพท์ที่ใช้ในจังหวัดตรังกับอำเภอคลองท่อม จังหวัดกระบี่มีการใช้ศัพท์ เดียวกัน

นอกจากนี้ งานวิจัยของสุนีย์พร เลิศกุลทานนท์ ยังมีแนวแบ่งเขตภาษาแนว ที่ ๔ ซึ่งมีเส้นแบ่งเขตศัพท์สำคัญค่อนข้างใกล้เคียงกับผลการวิจัยนี้เป็นอย่างมาก คือ มีเส้นแบ่ง เขตศัพท์สำคัญอยู่บริเวณตอนกลางของกระบี่รวม ๔ เส้นจาก ๔ หน่วยอรรถ และมี ๒ เส้น ที่รวม กิ่ง อ.เกาะยาวไว้กับกระบี่ตอนล่างด้วย (ดูภาพที่ ๔๖ หน้า ๑๓๑)

จากการเปรียบเทียบผลการวิจัยครั้งนี้กับผลการวิจัยของงานอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง ในทุกบริเวณที่กล่าวมาข้างต้นทั้งหมด พบว่าบริเวณจังหวัดสุราษฎร์ธานี จะมีงานวิจัยที่มีแนว แบ่งเขตอยู่บริเวณอำเภอเมืองกับอำเภอกาญจนดิษฐ์ ตรงกันกับผลการวิจัยครั้งนี้มากที่สุด ส่วน บริเวณอื่นๆ เนื่องจากมีผู้ศึกษาเกี่ยวกับแนวแบ่งเขตภาษาไม่มากนัก เพราะฉะนั้น การเปรียบเทียบหาแนวแบ่งเขตภาษาที่ชัดเจนให้ตรงกันกับผลการวิจัยครั้งนี้จึงมีจำนวนน้อย แต่ก็สามารถ จะบอกเป็นภาพรวมได้ว่า ภาษาไทยถิ่นใต้ถิ่นใดจัดว่ามีลักษณะเหมือนกันหรือแตกต่างกัน

ภาพที่ ๔๖ แผนที่แสดงแนวแบ่งเขตภาษาในจังหวัดพังงาและกระบี่ แนวที่ ๔
(ดัดแปลงจากสุนีย์พร เลิศกุลทานนท์, ๒๕๓๔)

หน่วยบรรทัดที่ ๒	'ตะหลิว'	หน่วยบรรทัดที่ ๑๑	'ขำมัด'
หน่วยบรรทัดที่ ๑๘	'ครีบ'	หน่วยบรรทัดที่ ๑๔	'ไข่เจียว'